

Στην τραμπάλα ισορροπώντας με τη Μέδουσα

Ήμουν παιδί.
Έπαιζα ανέμελα στην παιδική χαρά.
Από τη λίμνη με το γεφυράκι και τα βατραχάκια
έτρεχα στις κούνιες,
αρχικά με τη βοήθεια των γονιών και μετά μόνη μου,
κάνοντας εξάσκηση σε ένα μοναχικό ισοζύγιο.
Και ύστερα με την παρέα στον μύλο
σε ένα κύκλο ανθρώπινο που ποτέ δε θα σταματήσει.
Κι εκεί παραδίπλα ήταν η τραμπάλα.
Εξάσκηση για δύο σε μια σχέση συμπληρωματική.

Μια μέρα καθώς μεγάλωνα,
έκανε την εμφάνισή του στη γειτονιά μας η Γοργώ, ένα νέο πανέμορφο κορίτσι.
Ήτανε διαφορετικό: ιδιαίτερα παράξενο και πολύ προσεχτικό.
Άρχισε να έρχεται κι αυτό μαζί μας
και καθώς -παρότι νέο- φερότανε σα να ήτανε μεγάλο,
άρχισε λίγο - λίγο και η δική μας συμπεριφορά να αλλάζει.
Το κορίτσι αυτό δεν έτρεχε ανέμελα όπως τα υπόλοιπα παιδιά
και ούτε χαμογελούσε πολύ.
Το βλέμμα του ήτανε πάντοτε αυστηρό, λες και μας κατέκρινε.
(Αργότερα έμαθα πως «Γοργώ» σήμαινε «άγρια ματιά».)
Και μέρα με τη μέρα γινόταν ολοένα και πιο σκεπτικό.
Έπαιζε λιγότερο και μίλαγε περισσότερο.
Και ενώ συνεχώς απομονώνονταν, εμείς του δίναμε την προσοχή μας.
Για κάποιο λόγο το αφήναμε να μας επηρεάζει
και σε έναν μεγάλο βαθμό να μας ελέγχει.
Μέχρι που τελικά άρχισε να μας αποθαρρύνει επιτακτικά από ότι θέλαμε να
κάνουμε...
απ' ότι ταίριαζε στη φύση μας...

Και βεβαίως, με αυτά τα δεδομένα,
εκείνη την μοιραία ημέρα, όταν η παράξενη αυτή φίλη μου
μου πρότεινε να κάνουμε μαζί τραμπάλα,
εγώ χάρηκα.
Δέχτηκα με μεγάλη χαρά να της θυμίσω την ομορφιά του παιχνιδιού.
Και καθώς πηγαίναμε να κάτσουμε αντικριστά,
εγώ τραγουδάγα «θα τον μεθύσουμε τον ήλιο».
Και έλεγα «Ναι» και το πίστευα! Είχα ακόμη φτερά και πέταγα!

Και τότε ήταν που, εντελώς ξαφνικά και αναπάντεχα,
βρέθηκα εγώ ακινητοποιημένη στην υψωμένη πλευρά της τραμπάλας.
Στην άλλη πλευρά, με μια χαιρεκακία, στέκονταν αυτή που μέχρι πριν λίγο
θεωρούσα φίλη μου.
Για την ακρίβεια είχε καθηλωθεί.
Τα πόδια της ήταν δεμένα στη γη.
Θύμιζαν ρίζες.
Στα μάτια της δεν έβλεπα πια το παιδί
και τα μαλλιά της νόμιζες πως είχαν γίνει φίδια!
Η Γοργώ έμοιαζε μεταμορφωμένη σε ένα τέρας απεχθές.
Μόλις την είδα πέτρωσα.

Ήταν τότε που άρχισε να κατηγορεί και να αποκαθλώνει το τραγούδι.
«Δεν είναι έτσι, μου είπε. Ο ήλιος δεν πρέπει να σε μεθάει, ούτε να τον μεθάς.
Ούτε και η ζωή. Ήλιος και ζωή πρέπει να είναι πάντα τακτικοί και στην ώρα τους».
«Κι όσο για τη Μυρσίνη, το καλό που της θέλω είναι να φοράει πάντα την ποδιά.
Μη τυχόν και λερωθεί... Όχι, όχι, κάτι τέτοιο δε θα ήτανε καθόλου καλό. Δεν θα το
ανεχτώ!»
Άρχισα να κλαίω.
Δεν κατάλαβα για πότε η διάθεσή μου να της θυμίσω το παιχνίδι της ζωής είχε γίνει
μέσο εκμετάλλευσης για να μου επιβάλλει εκείνη τη δική της μη ζωή.
Έδειχνε ικανοποιημένη που είχε καταφέρει να με ακινητοποιήσει.
Με έναν τρόπο κάπως πλάγιο και σίγουρα ύπουλο,
επικαλούμενη την προσοχή στη ζωή μου
μου στερούσε αυτή την ίδια τη ζωή.

Το πιο θλιβερό σε αυτή την ιστορία είναι ότι από τότε σίγησε το παιδί μέσα μου.
Στέκω εκεί.
Νοσταλγώντας την λιμνούλα, την κούνια και τον μύλο.
Μία ζωή ελεγχόμενη, ακινητοποιημένη στην τραμπάλα,
μη τολμώντας να σωθώ,
μη τολμώντας να ζήσω.
Στέκω εκεί
στη σκιά της Μέδουσας.

Όπως έμαθα αργότερα, το πραγματικό της όνομα ήταν Ασφάλεια.
Το δικό μου Ελευθερία.

Ελευθερία και ασφάλεια.

Δύο κοινωνικά αγαθά που σε έναν μεγάλο βαθμό συγκρούονται (αντικριστά στην τραμπάλα).

Η φύση και η κοινωνία των ζώων τα καθορίζει με τρόπο σκληρό, αλλά αρμονικό.

Όταν ένα προβατάκι δείξει αφέλεια και υπερεκτιμήσει τις δυνάμεις του, απομακρυνόμενο από τα άλλα, τότε η κατάληξη είναι γνωστή.

Τα υπόλοιπα προβατάκια την άλλη μέρα θα είναι πιο προσεχτικά.

Η δική μας όμως κοινωνία,

προφταίνοντας και μη επιτρέποντας το λάθος,

με την επίφαση της προστασίας της κάθε μονάδας (και βεβαίως βασιζόμενη στον φόβο της), επιβάλλει κανόνες που περιορίζουν την συνολική ελευθερία

και τελικά κάνουν την ανέμελη παιδική περιπλάνηση να βηματίζει σε παρέλαση

και το τραγούδι του Λοϊζου να μοιάζει με στριμόκωλο σονέτο για τσέμπαλο και

χορωδία καστράτι (ευνουχισμένων υψίφωνων).

Το στοίχημα για τους πολλούς είναι από νωρίς χαμένο.

Θα μείνουν εκεί. Πετρωμένοι.

Θυσιάζοντας την ελευθερία στο βωμό της ασφάλειας.

Ο κλήρος λοιπόν πέφτει στον κάθε έναν από εμάς.

Το ερώτημα μοιάζει επίκαιρο, μα είναι διαχρονικό.

Εσύ πως θέλεις να ισορροπήσεις;

Η συμβουλή του τραγουδιού στέκει επίσης διαχρονική:

«Έχε στο νου σου το παιδί

γιατί αν γλιτώσει το παιδί

υπάρχει ελπίδα!»

Υγρ.: Σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, το άλλο όνομα της Μέδουσας ήταν όντως Γοργώ (που πράγματι σήμαινε «άγρια ματιά»).

Κατά μια εκδοχή, ήταν πανέμορφη ιέρεια που ο Ποσειδώνας τη γονιμοποίησε μεταμορφωμένος σε άλογο, στον ιερό χώρο της Αθηνάς.

Η θεά, εξοργισμένη με το γεγονός και μη θέλοντας να έρθει σε ρήξη με τον

Ποσειδώνα, ξέσπασε πάνω στη Μέδουσα. Την μεταμόρφωσε σε απεχθές τέρας, που

αντί για μαλλιά είχε φίδια. Η ασχήμια της ήταν τέτοια, που όποιος την κοιτούσε στο

πρόσωπο πέτρωνε.

Ας τελειώσουμε όμως με κάτι αισιόδοξο:

Η Μέδουσα, κόρη του Φορκέα και της Κητούς, ήταν η μόνη από τις τρεις γοργόνες

που ήτανε θνητή.

Υπάρχει ελπίδα!

